

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **F. H. J.**, nar., st. příslušnost, naposledy pobytem, zastoupen Mgr. Sylvou Šiškeovou, advokátkou, se sídlem Jakubské nám. 4, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Kounicova 24, Brno o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 6. 2016, č. j. KRPB-134386-16/ČJ-2016-060022-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Sylvě Šiškeové, advokátce, se sídlem Jakubské nám. 4, Brno **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši **6 800 Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do **30 dnů** ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 6. 2016, č. j. KRPB-134386-16/ČJ-2016-060022-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění ve smyslu § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 31 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 2. 6. 2016 do 2. 7. 2016, a to za účelem jeho předání do příslušného členského státu Evropské unie (dále jen „EU“) podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná odkázala na ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu cizince, je policie oprávněna na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, zajistit za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.

Při rozhodování o zajištění žalovaná vycházela z následujících skutkových okolností. Žalobce byl zadržen na území ČR v železniční stanici Břeclav, kterak cestoval v mezinárodním vlaku EN 406 Chopin ve směru z Vídně do Berlína. Na výzvu Policie ČR nepředložil žádný cestovní doklad, vízum či povolení, které by jej opravňovalo ke vstupu a pobytu na území ČR. Z tohoto důvodu byl žalobce dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zajištěn a eskortován na policejní stanici za účelem provedení dalšího šetření. Lustrací v systému EURODAC bylo zjištěno, že otisky prstů žalobce se shodují se záznamem ID z Maďarska.

V rámci správního řízení o povinnosti opustit území ČR byl s žalobcem za přítomnosti tlumočníka sepsán protokol o výsledku, do něhož uvedl, že odcestoval dne 28. 4. 2016 z Pákistánu z náboženských důvodů. Odtud cestoval přes Irán do Turecka a pak na řecký ostrov Samos, dále odtud do Makedonie a do Srbska až k maďarským hranicím. S pomocí převaděčů se dostal až do Maďarska, odkud chtěl jet do Německa. Do ČR se vůbec nechtěl dostat. Chce jet do Německa a požádat tam o azyl; zatím o azyl nikde nežádal, ale je možné, že si jej jako žadatele o azyl zaevidovali v Maďarsku. Žalobce si je vědom toho, že postupoval protiprávně, nicméně do Maďarska se vrátit nechce, stejně tak nezamýšlí zůstat v ČR; cílem jeho cesty je Německo. Žalovaná tedy shrnula, že žalobce vstoupil na území ČR neoprávněně, bez cestovního dokladu, platného víza či jiného povolení k pobytu. Žalobce je veden v Maďarsku jako žadatel o mezinárodní ochranu. Tyto skutečnosti zakládají důvod pro zahájení dublinského řízení o předání žalobce zpět do Maďarska.

Při rozhodování o zajištění žalovaná zkoumala existenci nebezpečí útěku žalobce. Podle jejího názoru žalobce úmyslně vstoupil na území EU bez potřebného cestovního dokladu a víza. Poté neoprávněně pokračoval přes Maďarsko, Rakousko a následně i ČR s cílem neoprávněně vstoupit na území Německa. Svým jednáním prokázal, že nebude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Žalovaná zkoumala též možnosti uložení mírnějších opatření, konkrétně zvláštních opatření podle ust. § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Dospěla k závěru, že by uložení mírnějších opatření nepostačovalo, neboť žalobce má v úmyslu pokračovat v cestě do Německa, což dokazuje i zakoupená jízdenka do Berlína. Žalovaná se dále zabývala přiměřeností zajištění, přičemž konstatovala, že žalobce přicestoval do ČR sám bez rodinných příslušníků a jeho cílem je Německo. Proto nebude zajištěním v zařízení narušen jeho soukromý a rodinný život. Žalovaná nebyla známa v době rozhodování žádná překážka v předání cizince, a proto je předání cizince uskutečnitelné v době trvání zajištění.

Při stanovení délky zajištění žalovaná vycházela ze lhůt stanovených v čl. 28 nařízení Dublin III, jakož i z kvalifikovaného odhadu založeného na předchozích zkušenostech s přemísťováním cizinců v jiných řízeních. Přitom má žalovaná za to, že stanovená doba 31 dnů je v souladu s relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudkem

č. j. 7 Azs 11/2015-32, přičemž tato lhůta byla stanovena ode dne nalezení shody otisků prstů žalobce v systému EURODAC, tedy ode dne 2. 6. 2016 do 2. 7. 2016. V případě, že předání cizince nebude v době zajištění realizováno a nadále budou trvat důvody pro omezení osobní svobody, bude rozhodnuto o prodloužení zajištění.

III. Žaloba

V žalobě ze dne 13. 6. 2016 a jejím doplnění ze dne 28. 6. 2016 žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť směřuje k nepřipustnému účelu, jímž je předání žalobce do Maďarska. Podle jeho názoru se žalovaná nedostatečně vypořádala s otázkou, zda je předání do Maďarska na základě nařízení Dublin III možné. Žalobce tvrdí, že v první řadě bylo vůbec sporné, zda lze na případ žalobce nařízení Dublin III bez dalšího aplikovat. Z napadeného rozhodnutí totiž nevyplývá, že by žalobce sám uvedl v průběhu řízení, že by v Maďarsku požádal o udělení mezinárodní ochrany, nýbrž pouze tolik, že mu policie v Maďarsku vzala otisky prstů, sepsala s ním nějaké protokoly a převezla ho zpět do tábora.

Žalobce dále poukázal na skutečnost, že přicestoval do Maďarska přes Srbsko, přičemž žalovaná se v napadeném rozhodnutí k maďarskému azylovému systému prakticky nevyjádřila a ponechala zcela bez povšimnutí zprávy mezinárodních neziskových organizací dokládající informace o katastrofální situaci v Maďarsku v posledních měsících. Žalobce zejména poukázal na zprávy vydané organizací ECRE ze dne 27. 10. 2015, zprávu Hungarian Helsinki Committee ze dne 18. 9. 2015 a zprávu Amnesty International z října 2015, jakož i zprávu Komisaře pro lidská práva při Radě Evropy ze dne 27. 11. 2015. Všechny tyto zprávy poukazují na systematické nedostatky v maďarském azylovém systému, které spočívají zejména v uplatňování konceptu bezpečné třetí země. Cizinci, kteří překročili hranice Maďarska z území Srbska, což je i případ žalobce, jsou ve zrychleném osmidenním řízení deportováni zpět do Srbska, nebo je jejich žádost o mezinárodní ochranu bez dalšího prohlášena za nepřipustnou. Žadatelům o mezinárodní ochranu hrozí vyhoštění ze Srbska postupně až do země původu, a tedy nebezpečí tzv. řetězového refoulementu. Ze všech uvedených zpráv vyplývá, že v Maďarsku dochází k systematickému porušování pravidla non-refoulement, arbitrární detenci uprchlíků a k dalším systematickým porušováním lidských práv, pročež nevládní organizace důrazně doporučily, aby ostatní členské státy nevracely žadatele na základě nařízení Dublin III zpět do Maďarska. Dále žalobce odkázal i na zahraniční judikaturu správních soudů (Rakousko, SRN), která na existenci systematických nedostatků v Maďarsku poukazuje. Žalobce rovněž připomněl nedávné rozhodnutí finského Nejvyššího správního soudu, který rovněž nedoporučil vydávání cizinců do Maďarska.

Žalobce uzavřel, že na základě všech výše předložených důkazů a tvrzení lze mít za to, že přemístěním žalobce do Maďarska by byl porušen čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, a proto nebyly naplněny podmínky § 129 zákona o pobytu cizinců. Žalobce shrnul, že žalovaná nevyhodnotila důsledky, které by přemístění do Maďarska konkrétně pro žalobce mohlo mít. Žalobce podle svého vyjádření do protokolu přicestoval do Maďarska přes Srbsko, lze s jistotou předpokládat, že bude v souladu s maďarskou právní úpravou a s postupy kritizovanými evropskými i světovými organizacemi rozhodnuto o nepřijatelnosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu a bude následně vyhoštěn do Srbska.

IV. Vyjádření žalované

Žalovaná se vyjádřila v tom smyslu, že napadené rozhodnutí považuje za zcela zákonné. Pokud se jedná o posuzování existence systematických nedostatků v maďarském azylovém řízení, odkazuje žalovaná na závěry Krajského soudu v Brně obsažené v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. 33 Az 18/2016.

Žalovaná má za to, že osobám navráceným v rámci dublinského řízení do Maďarska jsou poskytnuty standardní podmínky azylového řízení, a to v souladu s Úmluvou a předpisy komunitárního práva. Je jim tedy umožněno opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany, je s nimi proveden pohovor, jsou poučeni o povinnosti prokázat důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádají, a v případě zamítnutí žádosti z důvodu nepřipustnosti jim právní řád umožňuje podat proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobu k nezávislému soudu. Žalované není známo, že by bylo doposud v rámci struktur EU učiněno jednoznačné rozhodnutí o tom, aby se členské státy zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska tak, jak to bylo v minulosti učiněno např. zcela jednoznačně v případě Řecka či Itálie. I skutečnost, že si maďarský soud vyžádal u SDEU rozhodnutí o předběžné otázce (věc C-695/15 PPU), dokládá, že maďarský právní systém chrání práva žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v míře odpovídající požadavkům demokratického právního státu

Žalovaná dále poukázala na závěry obsažené v rozsudku SDEU ve věci C-695/15 PPU Shiraz Baig Mirza v. Bevándorlási és Állampolgársági Hitaval ze dne 17. 3. 2016, v němž SDEU konstatoval, že v rámci přijetí žadatele o mezinárodní ochranu zpět Dublinské nařízení neukládá příslušnému členskému státu povinnost informovat členský stát, který žadatele přemísťuje, o obsahu svých vnitrostátních předpisů v oblasti vracení žadatelů do bezpečných třetích zemí a o své správní praxi v dané oblasti. SDEU shrnul, že absence komunikace v tomto ohledu mezi oběma členskými státy nezasahuje do práva žadatele na účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění a rozhodnutí o mezinárodní ochraně, které je zaručeno unijním právem.

Žalovaná poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, v němž bylo jednoznačně konstatováno, že smyslem zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být cizinec vyhoštěn či předán do jiného státu, avšak pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní cíl mohl být realizován. Žalovaná tedy pouze využila svých oprávnění a žalobce zajistila, aby mohlo být jiným správním orgánem – Ministerstvem vnitra, rozhodnuto zda a případně do jakého členského státu bude žalobce předán.

Pro úplnost žalovaná dodává, že pokud by bylo Maďarsko považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské či ponižující zacházení, stěží by mohlo patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému relokací migranty z Itálie a Řecka, přičemž Maďarsku připadla podle těchto kvót povinnost převzít 306 migrantů z Itálie a 988 migrantů z Řecka.

V. Posouzení věci krajským soudem

O žalobě Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci jeho nařízení nepožadovali a krajský soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalované, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i ve vazbě na zachování základních lidských práv žalobce, která jsou podle jeho názoru v důsledku zajištění za účelem předání do Maďarska dotčena.

Krajský soud předně poukazuje na relevantní právní úpravu obsaženou v nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 2 věty druhé citovaného nařízení přemístění žadatele do primárně příslušného členského státu brání existence závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Veškerá rozsáhlá argumentace žalobce je vystavěna na tom, že maďarský azylový systém trpí systematickými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé Dublinského nařízení, protože je zajištění žalobce za účelem jeho předání do Maďarska nezákonným. S těmito závěry se však krajský soud neztotožnil, k čemuž jej vedly následující úvahy.

V prvé řadě se krajský soud zabýval námitkou žalobce, že je sporné, zda se na jeho případ nařízení Dublin III vůbec vztahuje, neboť jednoznačně nevypověděl, že by podal v Maďarsku žádost o azyl. V tomto ohledu krajský soud poukazuje na to, že ve správním spisu žalované je založen doklad o zjištěné shodě otisků prstů žalobce v systému EURODAC z Maďarska (hit ID), což s největší pravděpodobností znamená, že tam byl žalobce registrován coby žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Tomu pak zcela odpovídá i výpověď žalobce zaznamenaná v protokolu ze dne 2. 6. 2016, v němž je uvedeno, že žalobci v Maďarsku byly sejmuty otisky prstů a výslovně připustil, že „...je možné, že mě tam zaevidovali jako žadatele o azyl, ale nevím.“ I kdyby si žalobce v důsledku nesprávného porozumění situaci v Maďarsku nebyl skutečně vědom toho, že v tomto členském státu EU požádal o azyl, nic by to neměnilo na skutečnosti, že je třeba s ním nakládat jako se žadatelem o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu nařízení Dublin III. Krajský soud se proto neztotožnil s touto námitkou a považuje ji za nedůvodnou.

Pokud se týče tvrzení žalobce o hrozbě deportace z Maďarska do Srbska, pak krajský soud obdobně jako žalovaná připomíná rozsudek SDEU ve věci C-695/15, o předběžné otázce Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, ze dne 17. 3. 2016 (dostupný na <http://curia.europa.eu/>). Předmětem sporu bylo v dané věci posouzení možnosti vrácení žadatele o mezinárodní ochranu členským státem do třetí bezpečné země poté, co byl do tohoto členského státu přijat zpět na základě výsledku dublinského řízení. Pro účely předmětného řízení před krajským soudem je přitom podstatné, že SDEU (který se v zásadě ztotožnil s názorem prezentovaným generální advokátkou Juliane Kokott) nikterak nezpochybnil možnost vrácení žadatele o mezinárodní ochranu Maďarskem do jiného státu, který považuje za bezpečnou třetí zemi (v daném případě taktéž Srbsko). V této souvislosti SDEU konstatoval, že „[v]nitrostátní právní úprava a praxe, které se týkají pojmu **bezpečné**

třetí země, nemají vliv na určení příslušného členského státu a na přemístění dotyčného žadatele do tohoto členského státu. (...) Vzhledem k tomu, že příslušný členský stát není v rámci postupu přijetí žadatele zpět povinen informovat členský stát, který žadatele přemísťuje, o své platné právní úpravě, která stanoví domněnku nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu v případě žadatele, který přišel na jeho území z bezpečné třetí země, která je definována podle uvedené právní úpravy, nejsou tím, že tyto informace nebyly sděleny, dotčena práva žadatele. Žadatel má kromě toho ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu v příslušném členském státě právo na podání účinného opravného prostředku podle článku 46 směrnice 2013/32 k soudu tohoto členského státu, které mu umožňuje napadnout podle jeho individuální situace na základě článku 38 či článku 39 této směrnice rozhodnutí, které se opírá o vnitrostátní právní předpisy vymezující bezpečné třetí země.“ Krajský soud je tedy přesvědčen, že připouští-li maďarská právní úprava potenciální navrácení žadatelů o mezinárodní ochranu do Srbska jakožto bezpečné třetí země, není tato skutečnost sama o sobě na závadu, a to zejména z toho důvodu, že žadatel je i v tomto případě oprávněn dožadovat se přezkumu rozhodnutí maďarských správních orgánů prostřednictvím opravných prostředků, které mu tamější právní úprava skýtá.

Dovozuje-li pak žalobce systematické nedostatky maďarského azylového systému ze zpráv nevládních organizací (ECRE, Amnesty International, či Komisař pro uprchlíky), pak krajský soud existenci a obsah těchto zpráv nikterak nezpochybňuje. Nelze však přehlédnout, že předmětné zprávy a vyjádření citované v žalobě se týkají zejm. situace v Maďarsku v období podzimu 2015, kdy migrační krize vrcholila a kdy se Maďarsko potýkalo s největším nápoem uprchlíků. V tomto období i judikatura správních soudů v několika případech dovodila, že maďarský systém je natolik přetížený, že není funkční, a proto není předání cizinců pravděpodobné. Ve vztahu k aktuální situaci v Maďarsku však mají tyto zprávy jen velmi obecnou a nepřímou vypovídací hodnotu. Podle názoru krajského soudu z nich nelze dovozovat nic o aktuálních tvrzených systematických nedostacích v maďarském azylovém systému. Z toho se vymyká pouze zpráva ECRE „Prevention of Dublin Transfers to Hungary“ z ledna 2016 a zpráva UNHCR z května 2016, které jsou ve vztahu k současné situaci v Maďarsku relativně aktuální. I kdyby však takové nedostatky ve smyslu citovaných zpráv skutečně existovaly, krajský soud konzistentně zastává názor, že klíčové místo pro zohlednění těchto skutečností je v řízení o udělení mezinárodní ochrany, anebo v řízení o přemístění (předání) cizince podle příslušných ustanovení nařízení Dublin III, nikoliv však v řízení o zajištění cizince (viz k tomu dále). Samotné zajištění cizince ještě nemá za následek porušení zásady non-refoulement, tím méně pak tzv. chain-refoulement, jehož se žalobce obává.

Pokud žalobce poukázal na cizí judikaturu správních soudů, pak k tomu krajský soud uvádí následující. Co se týká německé judikatury správních soudů citované žalobcem, jedná se opět o rozhodnutí z období podzimu roku 2015, přičemž koncept systematických nedostatků je třeba zkoumat ve světle možné změny okolností (rebus sic stantibus). Jako více méně aktuální lze označit pouze rozhodnutí finského Korkein hallinto-oikeus (tzn. Nejvyššího správního soudu Finska) ze dne 20. 4. 2016, KHO: 2016: 53 ve věci afghánského státního příslušníka, který napadl žalobou rozhodnutí o přemístění do Maďarska. Podle zprávy přístupné v databázi EDAL, na niž se žalobce odkazuje, rozhodl Nejvyšší správní soud Finska tak, že deklaroval existenci systematických nedostatků v Maďarsku a určil tak ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III příslušnost Finska k projednání žádosti o mezinárodní ochranu. Opět ani zde se nejedná o aplikaci konceptu systematických nedostatků v řízení o zajištění cizince (resp. jeho soudním přezkumu), které předchází dublinskému řízení o přemístění

cizince, jehož se tento právní názor dotýká. Krajský soud proto usuzuje, že ani toto rozhodnutí nemá při zohlednění komparativního výkladu na posuzovanou věc přímý dopad, přičemž krajský soud jím není vázán.

Krajský soud si je vědom toho, že aby mohlo být zajištění realizováno, musí směřovat k legitimnímu cíli, z čehož pak lze dovodit, že již ve fázi rozhodování o zajištění je nezbytné do jisté míry posuzovat též potencialitu předání cizince do dotčeného členského státu. Přesto však nelze dle názoru krajského soudu na správní orgány rozhodující o zajištění cizince klást v tomto směru totožné požadavky jako na správní orgány rozhodující v řízení dublinském, neboť až v tomto řízení je dán prostor pro důkladné posouzení otázky přípustnosti předání cizince z hlediska případné rozpornosti se závazky ČR na poli práva evropského a mezinárodního, zejména v oblasti ochrany základních lidských práv. Tímto krajský soud nenaznačuje, že by snad správní orgány rozhodující o zajištění měly na hodnocení otázky potenciality předání (a tedy i existence účelu zajištění) zcela rezignovat, je však přesvědčen, že ve stádiu zajištění cizince není nutné vyžadovat při posuzování potenciality předání cizince dodržení tak vysokého standardu, jako je tomu v průběhu řízení dublinského. Zajištění cizince tak bude vyloučeno zejména tehdy, je-li *a priori* zřejmé, že cíl, jehož má být dosaženo, je nedovolený či že takového cíle nelze dosáhnout – např. pokud by byly transfery do dotčeného členského státu zcela zastaveny, nebo pokud by bylo ze strany EU či na úrovni vnitrostátních ústředních orgánů státní správy vydáno stanovisko k nepředávání cizinců do dotčeného členského státu. V ostatních případech je však třeba vycházet z domněnky, že azylová procedura ve všech členských státech EU splňuje veškeré na ni kladené požadavky a nevykazuje systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Existence takových zřejmých důvodů, v jejichž důsledku by bylo zajištění žalobce za účelem jeho případného předání do Maďarska zapovězeno, však v posuzovaném případě nebyla dána a dle přesvědčení krajského soudu se ji nepodařilo žalobci osvědčit ani v předmětném soudním řízení. Přitom nelze říci ani tolik, že by existence systematických nedostatků v Maďarsku měla být žalované známa z její úřední činnosti, neboť navzdory tomu, co tvrdí žalobce, systematické nedostatky nebyly dosud v případě Maďarska jednoznačně oficiálně ani ze strany orgánů ČR, ani orgánů EU deklarovány a na tuto problematiku existuje v současné době množství protichůdných názorů, o čemž svědčí i jistá nejednotnost dosavadní rozhodovací praxe správních soudů.

S ohledem na vše výše uvedené nezbylo krajskému soudu než žalobu jako nedůvodnou zamítnout (výrok I). Výrok o náhradě nákladů řízení (výrok II) je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O odměně ustanovené zástupkyně advokátky Mgr. Sylvie Šiškeové bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. Ustanovená zástupkyně má právo na odměnu, která se skládá z nákladů právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepsí žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupkyně žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty, nezvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy ustanovené zástupkyni přísluší na její odměně za

právní zastoupení v předmětné věci částka 6 800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu krajského soudu za podmínek uvedených ve výroku III tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. července 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková